

ЧОВЪШКОТО ОКО Е ЛАКОМО

Вървѣлъ единъ беденъ човѣкъ срѣдъ голѣма гора и си мислѣлъ, какъ ще се върне пакъ съ праздни рѣще вкѣщи.

И отъ мъжа заплакалъ.

Срещналъ го единъ старецъ и го запиталъ:

— Защо плачешъ, синко?

— Ехъ, какъ да не плача, дѣдо, когато вкѣщи петъ гладни деца ме чакатъ, а азъ се връщамъ безъ пукната пара.

— Искашъ ли да станешъ богатъ?
— казалъ му старецътъ.

— Искамъ, дѣдо, помогни ми, нѣма да забравя никога добрината ти.

— Ела следъ мене, — рекълъ старецътъ.

И тръгнали. Вървѣли, вървѣли, стигнали до една пещера. Старецътъ казалъ нѣколко думи, единъ камъкъ се отмѣстилъ и предъ очигъ на бедняка блѣсналъ цѣлъ купъ злато.

— Ето ти сега цѣло богатство, — казалъ старецътъ.
— Дръжъ тази лопата и си вземи съ нея толкова жълтици, колкото можешъ да вземешъ само съ едно гребване. Втори пѣтъ не бива. Ако замахнешъ и втори пѣтъ, купчината ще изчезне.

Разтворилъ широко счи беднякътъ, грабналъ желѣзната лопата и, като искалъ съ едно гребване да вземе колкото се може повече жълтици, той така замахналъ, че лопатата изфучала надъ златния купъ и само долната ѝ страна звъннала. Погледналъ беднякътъ, — въ лопатата нѣма нищо. И пакъ замахналъ. Но предъ него не останало нищо. Обърналъ се да види стареца, но и него нѣмало...

Владимиръ Русалиевъ